

'தம்பி, இது நல்ல விறுத்தம். பாக்கிறதற்குத் திறமாய் இருக்குது. இப்பிடி ஒண்டை இந்தப் பக்கத்திலை, நானெண்டால் ஒரு நாளும் காணலேலலை. இதுக்கு என்ன பரே, தம்பி?'

'இதை வொக்சோல் வெலொகஸ் எண்டு சொல்லறது, பெரியயை!'

'நல்ல விசாலமான கார் தான், ஒரு சப்பறம் மாதிரி. கண்ணைப் பறிச்சுக் கொண்டு மினுங்குது. அதோடே, கதவதைத் திறந்த உடனையடார் எண்டு மக்ககை வந்து அடிக்கிற இந்த வாசனையையும் நான் வறேறே ஒரு வண்டிலிலும் காணலேலலைத் தம்பி... அங்கை! ஏதோ தப்சி மாதிரி இருக்குது. துடயையும்!'

'ஓம் பெரியயை. இதைப் புதிசாய்த் தானே வாங்கின நான். அது தான் பளிச்செண்டு மினுங்குது, நல்லாய் மணக்குது.'

'இங்கையும் வசைச்சு ஓடறாங்கள், இரண்டு கசவாரங்கள். முந்தி உனக்கு கார் பழக்க மறுத்த மருதங்குளத்துச் சின்னராசனரை ஓசுட்டின் ஏ-போட்டியும், கண்சிமிட்டிக் கதிரவலேனரை படான் போட்டும், உனரை இந்த வொசுக்கோல் காரிட்டைப் பிச்சை எடுக்க வேணும் தம்பி. உனரை இந்தக் கார் எந்த ஊரிலை தம்பி சயெத்தது?'

'இதுகும் அவையினரை போட்டும், ஏ-போட்டி, மொறிசைப் போலை இங்கிலாந்திலை தான், பெரியயை.'

'அதுதானே நானும் பாத்தன். இங்கிலீ சக் காறர், அவங்கள் வள்ளையங்கள் எல்லே. எப்பிடியும் கெட்டிக் காறர் தான்!'

'ஓம் பெரியயை, அவையிட்டை நாங்கள் பபிக்கிறதற்கு எத்தினையோ விசயம் இருக்குது தான். எண்டாலும் நாங்களும் முன்னறே வாறம் தானே? நாங்களும் இப்ப இப்ப நல்ல வடிவான கட்டிடங்கள், பாலங்கள், பெரிய தார றோட்டிகள் எல்லாம், கொழும்பிலையும் மற்ற இடங்களிலையும் கட்டுறம் தானே?'

'அது சரி ராசா. அது தானே உன்கைக் கோபாலுத் தம்பியும் நானும் எஞ்சினியருக்குப் பபிக்க வசைச் ச நாங்கள், உனரை கொம்மா சதெதாப் போலை. உனக்குத் தெரியுமோ தெரியாது, கோபாலு வருத்தமாய் யாழ்ப்பாணம் திரும்பி வர முன்னம், கருநாகல்,

குளியாப்பிட்டியா, தண்டகமுவவிலை எட்டுக் கடயைள் எல்லாம் வித்துப் போட்டுக் கொடுத்துறாத்து வலை செய்ததெல்லே, புத்தளம், சிலாபம் பகுதியிலை. அப்பகோபாலு சந்திச்ச ஆகப் பெரிய உத்தியோகத்தர், ஒரு எஞ்சினியர் தான். அது தான், அவரைப் போல உன்யும் படிப்பிக்க வணுமெண்டு இப்ப சரி. துசி போட்டுது. '

'ஓம் பெரியயை. ஐயா சதெது இந்த ஆண்டு பண்ணுண்டு வருசமாகுது. உங்கள் இருவருக்கும் பெரிய மாமாவும், நானும் அண்ணரும் பெரிய கடமைப் பட்டிருக்கிறம். ஒரு நாளும் மறக்க மாட்டம். அதோட தம்பியன் இன்னும் படிக்கிறான் தானே. அவனும் வளந்து வந்து ஆளானாப் போல மறக்கான். '

'சீ ச்சீ . அப்பிடி எல்லாம் சொல்லாத தம்பி. நாங்கள் என்ன, எங்கட கடை கடமையைத் தானே செய்தம். நீங்கள் உங்கட கடை காலத்திலை கலியாணம் செய்து பிள்ளையள் குட்டியள் பெத்து அதுகளைப் படிப்பிச்சுக் கரையேற்ற வணும். அதுதான் உங்கட கடை கடமை! . . .

'அதோட தம்பி, நாங்கள் இண்டகைக்கோ இல்லை நாளகைக்கோ எண்டு இருக்கிற ஆகங்கள். எங்களாகுச் சன்மானம் ஏன்? ஒண்டுமே திருப்பித்தர வண்டாம், என்ன!'

'இதைத் தான் மாமாவும் சொல்லுறார் பெரியயை. தனக்கும் ஒரு சதமனும் தர வண்டாமாம். அது சரி, நாளகைக்கு ஒரு கால் யாழ்ப்பாணம் போட்டுவருவமே, என்றை புதுக் காரிலை? எனக்கும் கச்சேரியிலை ஒரு சின்ன வலை இருக்குது. அதோட, முந்தநாள நான் கொழும்பிலை இருந்து வரையுக்கை, உங்களபை பக்கத்திலை முன்னுக்கு வசைச்சுக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத்துக்கும், பிறகு சாவச்செரிக் கும் ஓடித் திரிய வணும் எண்ட ஆசையோட தான் வந்தநான். நீங்கள் தானே முதலிலை எனக்குக் கார் ஓடப் பழக்குவிச்சுத் தர இஞ்சை எத்தினையோ தரம் தண்டிச்சினியள், பெரியயை?'

(அடுத்த நாள காலபைத்து மணிக் குப் பெறாமகன் காலசட்டை சேட்டுடனும், பெரியயை புது வடேபி உடுத்துச் சால் வயால் உடம்பைப் போர்த்திக் கொண்டு இன்னுமொரு துண்டால் ஒரு தலைபாகை கட்டிக் கொண்டு, கதைபி நுணாவிலிலிருந்து கதைத்துக் கதைத்துக் கொண்டே காரில் கதைபியையும், சமெம்மணியையும் தாண்டியாழ்ப்பாணம் செல்கின்றனர்.)

'பெரியயை, பயமில்லாமல் வசதியாய் இருங்கோ. நான் உங்கட பக்கத்தின் கதவசை; சாத்திச் சிக்காராய்ப் பட்டியும் விட்டிருக்கிறன். '

'எனக்கென்ன பயம் தம்பி, உன்னோட வறத்துக்கு? நீர் கொழும்பிலை முறையாய்ப் பழகி லசென்சும் எடுத்தண்டை சொன்ன நீர் தானே? இங்கை தான் அந்த இரண்டு அறுவான்கள் கதிரவலேனும் சின்னராசனும் உனக்குக் கார் பழக்காமல் எத்தினை சாட்டுச் சொன்னவங்கள். போன வருசத்துக்கு முந்தின வருசம், நீர் படிப்பு முடிக் முந்தி, நான் அவங்களை எவ்வளவு மண்டாடிக் கேட்டான். '

'அதுகள் எல்லாம் இப்ப ஏன் பெரியயை? அவகைக்கும் வறைய பிரச்சினையள் எத்தினை இருந்து இருக்கும். நீங்கள் இப்ப வடிவாய் இருங்கோ, அக்கம் பக்கத்திலை கையை

வசைச்சுகக் கொண்டு. '

'நான் வலு சோக்காய் இருக்கிறேன், தம்பி. நீர் முன்னுக்குப் பாத் து ஓடும். அங்கை லொறி ஓண்டு வருக்து. அவங்கள் கொழும்புக்குப் போறவங்கள். வெங்காயமும் மிளகாயும், சில வேளையாழ்ப்பாணச் சூறுட்டும் ஏத்திக் கொண்டு அந்தரத்திலை, அரைக்கரைவாசி நித்திரதை தபக்கத்திலை, கண்ணும் மண்ணும்; பாராமல் சடைட்டும் தராமல் அமத்திக் கொண்டு போறவங்கள். எங்கடையிந்தறோட்டும் அவ்வளவு அகலமில்லதைத் தானே!'

'ஓம், பெரியயா. கொழும்பு-காலிறோட்டும், கொழும்பு-கண்டிறோட்டும்புளைப் போலையிது அகலம் இல்லையே. தமிழினையாழ்ப்பாணம்-கண்டிறோட்டும் தானே எண்டாக்கும்!'

'அதோடையே, றோட்டையே அகலமாக்கிறதே எண்டால் அக்கம் பக்கத்திலையே இருக்கிற காணியளையே அரசாங்கம் வாங்கவேண்டும். பல இடங்களிலையே பாருங்கோ கல் வீட்டுகள் வரிசையிலையே றோட்டைக் கரையிலையே கட்டியிருக்கினம். அதோடையே எங்கடையே ஆக்கள் சூயநலக் காற்றைத் தானே. அதிலையே சிலர் பிரக்கிராசிமார். தங்கடையே காணியளையே விட்டைக் குடும்பினமே? எதுக்கும் நான் வலு கவனமாய்ப் பாத் து, மெல்ல ஓடும், பெரியயா.'

'நீ சொல்லுறது சரிதான் தம்பி. இஞ்சையே, ஒருக்கால் அங்கையே அதிலையே பார், இடது பக்க வேலையே. அந்தப் பிவரசமரம் ஞாபகமாய் இருக்குதே? . . . 'பத்தோ பண்ண்டு வருசங்களாக்கு முன்னையே, அப்ப நீ சாவச்செரியிலையே இங்கிலீசுப் பிடுக்கக்கேகையே, ஒருநாளையே என்ன நடந்ததெண்டையே ஞாபகமே?'

'அதையே நான் மறப்பனே பெரியயா, நீங்கள் மறந்தாலும்? நீங்கள் எனக்குச் சகைக்கிள் ஓடப் பழக்கக்கேகையே விசையாய்த் தள்ளி விட்டியள். நானும் உழக்கத்தவங்கி வேகமாய் ஓடிப்போய் அந்தப் பிவரசமரத்திலையே அடிபட்டும் விழுந்தும், துடையிலையே காயப்பட்டதையே பற்றித் தான் சொல்லுறியள். என்ன?'

'ஓம் தம்பி, இப்ப நல்லாய்ப் பாக்கட்டும் அந்தக் கிழட்டும் மரம், நீ புதுக் காரிலையே ராசா மாதிரி ஓடிப் போறதையே. சரி, துடையிலையே அண்டகையே வந்த அடையாளம் இப்பவும் இருக்குதே தம்பி?'

'சுயை. அழிஞ்சுட்டும். அது சரி பெரியயா, ரவண்ணிலையே உங்களாக்கு என்ன செய்ய விரும்பம்? நான் என்ன வேண்டித் தாறது உங்களாக்கு? சம்பளம் எடுத்துக் கொண்டு தான் வந்தநான்.'

'காசையே உன்றையே சிலவங்களாக்கு வசைச்சிரு தம்பி. எனக்கு ஓண்டும் வேண்டாம். ஆனால் முனியப்பர் கொயிலையே, கச்சேரியையே, மணிக்கட்டைக் கோபுரத்தையே, பெரிய ஆசுப்பத்திரியையே மறந்து நீர் பிச்சுச் சென்றால் கொலிச்சையே, டச்சுக் கோட்டையையே, நீ திமன்றத்தையே காட்டி விட்டால் போதும். சாகமுந்திப் பாத் திட்டும் சாவம். ஊரிலையே இருக்கிற ஆக்கள் எல்லாம் அதுகளைப் பற்றி எப்பவும் கதைக்கிறவையே.'

'சரி ஐயா. நீங்கள் சொன்னது எல்லாம் கிட்டக் கிட்டத் தான். மதுலிலையே, கச்சேரியோடையே தவங்குவம். அது போற வழியிலையே. என்றையே வேலையையே ஓரையேடியாய் முடிச்சிடலாம். பிறகு, காரையே நாங்கள் ஒரு இடத்திலையே விட்டிட்டும், நீங்கள் சொன்ன

மற்ற சில இடங்களை, நடந்து போயும் பாக் கலாம் . பிறகு, பெரியயை, கோட்டைக்கு உள்ளாலகை காரிலயை ஒடிப் போவம் . இறங்கத் தவேயிலை . அத்தோடெ, யாழ்ப்பாண ஆசுபத்திரிக் குப் போற வழியிலை தான் மணிக் கட்டிடுக் கோபுரமும் . கோட்டைக்குக் கிட்ட முனீ சுவரர் கொயில் . எல்லாம் முடிச்சிட்டிடுப் பெரியகடையுக் கை உங்களுக் கு வருசத்துக் கு, ஒரு சோடி வடே பி-சால் வயையும் இரண்டு வளெ ளை பெனியனும் வணே பிக் கொண்டு, ஆஸ்பத்திரிக் கு முன்னாலகை இருக்கிற சவைக் கடையிலை சாப்பிட்டிட்டு, ஓரேயடியாய் வீட்டை போவம் . என்ன? '

'உனக்கு வீண்கரசைச் சலும் சிலவும் தாறன் போலகை இருக்குது தம்பி . உன் ரை வசதியின்படி ஏதோ விருப்பத்துக்குச் செய் தம்பி . எனக்கு எதுவும் சரிதான் . உன்னை இனி . . . எப்ப . . . நான் காணப் போறனோ? '

(யாழ்ப்பாணத்தசைச் சூற்றிப் பார்த்துவிட்டு, தங்கள் எல்லா வலைகளையும் முடித்துக் கொண்டு மலேதிகமாக நல்லிர் கந்தசாமி கோவிலையும் தரிசித்து விட்டு இருவரும் ஆறுதலாகக் கதைத்துக் கொண்டே வீட்டு திரும்புகிறனர் .)

'இந்த நல்லிர் கந்தசாமி கொயில் முன்புக் கம் , இப்ப நல்லாய்க் கட்டியிருக்கினம் , என்ன தம்பி? நான் முந்திப் போகக்கை உப்பிடி இல்லை . ஆனால் றோட்டுகள் எல்லாம் படான் போலகை இருக்குது . இங்கை இருக்கிற எஞ்சினியர் மார் சரியில்லைப் போலகை இருக்குது . அல்லது . . . றோட்டுத் திருத்த எண்டு குடிக் கிற காசிலை, அரைக் கரவாசி தங்கடகை பையளுககை போடீ னமோ? ஏன் தம்பி, எங்கடகை நல்லிர் கொயிலைப் போலகை, எங்கடகை றோட்டுகளையும் , அப்பப் திருத்தி, முறையாய் வகைக் கோது? '

'அதிலை எத்தினையோ விசயம் இருக்குது பெரியயை . கொயில் , சனங்களாலகை காசு போட்டுப் பாக் கிற விசயம் . அதோடெ நம்பிக்கை, நரேத்திக் கடன் எண்டும் மனம் சம்பந்தமான பயங்களும் இருக்குது தானே? . . .

'றோட்டுத் திருத்த, கவணம்நே து தான் காசும் குடிக் வணும் . சரியான அளவிலை காசு கிடகை காட்டில் எஞ்சினியர் மாரோ ஓவசியர் மாரோ ஓண்டும் செய்ய ஏலாது . உங்களும் தரெயும் தானே, அரசியல் பிரச்சினையளைப் பற்றி .

'அந்தச் சிங்களப் பெரும்பான்மை ஆக்கள் நடத்திற அரசாங்கங்கள் இப்பிடியான புனரூத் தாரணம் , கட்டுமானம் , அபிவிருத்தி வலையளுககாக, தமிழ்ப் பகுதியளுக்கு, எப்பவமே போதிய பணம் தருவதில்லை . எம் சூதந் திரத்தின் பிறகு, நடந்த எட்டு வருசங்களையும் பாத்தால் , சிங்களப் பகுதியளுக்கு நன்மை செய்யுது, எமக்கு ஓரவஞ்சனையாய் நடந்திருக்கினம் . '

'எனக்கு உதுகளெல்லாம் விளங்காது தம்பி . நான் ஒரு பபேபரும் பபிக்கிறதில்லை . ஆனால் என் ரை அனுபவமும் உள் மனமும் சொல்லிடுது, தமிழ் ஆக்களைத் தமிழர் தான் தமிழிலை ஆளுறது நல்லது எண்டு . ஏன் , எங்கடகை ஆக்கள் என்ன குறவை? இததை தானே சலெ வநாயகம் பிரக்கிராசியும் மலெல்ல மலெல்லமாய்ச் சொல்லித் திரியுது எண்டு களே விப்பட்டன் , எங்கடகை இலகை சன் பசேசுகளிலை . '

'அவர் அப்புக்காத்து, பெரியயை! பிரக்கிராசி மாருக்குக் குரு!! இப்ப என்னெண்டால் , இளைப்பாறீட்டு அரசியலிலை எங்களுககாகக் களத்திலை இறங்கி வந்திருக்கிறார் . அவரை அரசியலுக்கு அழசைச் சொன்னம்பலம் , சிங்களவரோடகை சரேந்து நடந்து கொண்டு ஓவ்வொரு ஏதும் கட்டத்திலையும் இலங்கை முழுதிலும் தமிழர்

சமவூரிமகைக்குச் சண்டை பிபிக்க வணேமம் எண்ட கொள்கை. சலெவ்ரர் சலால்லுறார், இல்லை, எங்கடலை தமிழ்ப் பகூதியளிலை எங்கடலை உரிமயைளவை எழுத்திலை வணேடிக் கொண்டு இரண்டு பகூதியும் இலங்கையிலை ஒற்றுமயையாய் இருப்பம் எண்டு. அதுதான் இப்பிரிஞ்சிட்பினம். ஒருதரூக் கொரூதர் போட்டியாய் தரேதலிலையும ஆள போடீ னம்.'

'நீ ரும் இலசெச்சன் நடத்தத் தானே இந்தமுறை இங்கை வந்த நீர். அதபைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சலால்லும் தம்பி.'

'கனக்கச் சலால்ல இல்லலை ஐயா, அதிலை. நாளையிண்டகைக்குத் தானே தரேதல். நான் சங்கத்தானை இந்துக் கல்லரியிலை இருக்கிற வாக்கீ டு நிலயைத்துக்குப் பிரதம தரேதல் அதிகாரியாய்ப் பொறுப்புத் தந்திருக்கினம்.'

'வறே, என்னோடவை வலேகைக்கு, ஒரு உதவி அதிகாரியும் இரண்டு லிகிதர்களும். அவை தங்கடலை பாட்டிலை நரேவை அங்கை வருவினம். சில இடாப்புகளும் மற்றச் சாமான்களும் எனரவை பொறுப்பிலை தந்து, நான் எனரவை காருக்கை, பின்னாலவை, பட்டி வசை சிருக்கிறன். நாங்கள் எல்லாரும் அங்கை மூதல் நாள் இரவே போய்ப் பட்டுத்திட்டும் வளை எண் எழும்பி ஆயத்தப் பட்டுத்தி வாக்காளர் வரமுன் நிலயைத்ததை திறந்து வகைக் கவணேமம். இரவே இரண்டு பொலிசுக்காறர் வந்திடுவினம், பாதுகாப்புக்கு. சில சாமான்களை அரசார் நரேவை தந்திட்டும் பிறகு எடுப்பினம். நான் ஒரு பியோன் மட்டும் கொண்டு போக வணேமம்.'

'தம்பி, நான் உன்ரவை பியோனாய் வரட்டே? எனக்கும் உதுகள் எல்லாம் பாக் க நல்ல ஆசை. அதோடவை நானும் ஒரு நாளாவது கவணம்நேதினரவை சின்ன வலேவை எண்டாலும் செய்தால் கொஞ்சம் பெருமயையாய் இருக்கும் தானே?'

'எனக்கு நம்பிக்கையான, இளம் பொடியன் எண்டால் தான் நல்லது, பெரியயை. நான் தம்பியனைக் கட்டிக் கொண்டு போகத்தான் இன்சைசது. ஆனால் நீங்கள் விரும்பினால் சில நிபந்தனையளோடவை வரலாம். அப்பிடி உங்களூக்குச் சரிவராமோ தெரியாது. நான் சலால்லுறன். விரும்பம் இல்லாட்டில் அந்த எண்ணத்தவை விட்டிடுவம். இது பொது மக்களினரவை விசயமல்லே? கவனமாய் இருக்க வணேமம். மூதலிலை நீங்கள் ஒரு சவரம் செய்து சட்டவை போட்டுக் கொண்டு விறுத்தமாய் வரவணேமம்...'

மற்றது நான் அங்கை உங்களவைப் பெரியவர் எண்டு தான் கப்பிடுவன். பெரியயை எண்டு சலால்லவை மாட்டன். மற்றவையும் சும்மா உங்கடலை பெரவை மட்டும் தான் சலால்லிக் கப்பிடக் கட்டும், பியோன் பொடியள் மாரகைக் கப்பிடுற மாதிரி.

'... அதோடவை, நீங்கள் வாக்குப் பெட்டியள் போன்ற சாமான்களைத் தக்கிக் கச்சரே வாணுக்கை வகைக் கவணேடி வரும், பெரியயை.'

'அதிலல்லாம் என்னாலவை செய்ய முடியும் தம்பி. நான் கவணம்நேத்துக்கும் உனக்கும் தானே வலேவை செய்யப் போறன். அதிலவை குறை என்ன?'

'இன்னும் ஒண்டு பெரியயை ...'

'உங்கடலை சலாந்த வோட்டு, மாமானரவை சித்தி விநாயகர் பள்ளிக் கட்ட நிலயைத்திலை

எண்டு நினகை கிறன் . என்னோடவை வாறதெண்டால் உங்கடவை வோட்டுப் போடலோது . அதோடவை இந்த இலகெச்சனிலை போட்டி போடும் குமாரசாமியையும் நவரத்தினத்தையும் உங்களும் கும் நல்லாயத் திரியும் . சங்கத்தானையும் இந்த ஊரம் ஓரத்தொகுதி . அப்ப அங்கை நாங்கள் வலேவை செய்கேகை அவையள் அங்கை வரவும் கட்டும் . இவரக்கோ அவரக்கோ பாரபட்சமாய் எப்பவும் ஒண்டுமே கதகைகப் படாது . நடு நிலமையிலை நாங்கள் நிண்டு நீ தவான்கள் போலவை வலேவை செய்ய வேணும் . சரிதானே? '

'அது எல்லாம் சரி தம்பி . எங்கடவை வீடும் கிட்டீட்டுது . அப்ப நாளை இரவா தானே சங்கத்தானகைகப் போய்ப்படும் கப்போறம் . என்ன? நாளகை காலமதைதானே சாவச்சரிகைகப் போறதெண்டு சொன்னீர்? '

'நீங்கள் பிறகு என்னோடவை இலகெச்சன் வலேகைக்கு வாற படியால் நாளகை காலமவை வள்ளெண் , நாங்கள் சாவச்சரிகைகக் கதியாய் ஓடிப்போட்டு வரவும் , மத்தியானச சாப்பாட்டுக்கு முன்னம் . என்ன பெரியயை? '

'எல்லாமே சரி தம்பி . எல்லாம் விளங்குது . எனக்கு எல்லாமே சரி . நீர் பக்கத்திலை காரை நிறுத்திக் கதவதை திறந்து விடும்னெ . நான் இறங்கிச் சடக்கெண்டு தட்டியதை திறந்து விடும் . நீர் காரை வளவகைகள் விட்டிட்டுக் குளிச்சுப் போட்டு , கதியாய் வாரும் . ஏதும் ததே தண்ணிகுபிச்சிட்டிக் கொஞ்சம் ஆறுவம் . காலமவை போய் , இப்ப தானே வாறம் . நாங்கள் மத்தியானம் சாப்பிட்டாலும் இரண்டு பெரும் நல்லாய்க் களைச்சிட்டம் . என்ன? '

(அடுத்த நாள் இரவரவும் அதேபுதுக் காரில் சாவகச்சரிகைகச் சன்றனர் . திரும்பும் வழியிலே முந்திய நாளைப் போல , இரவரவும் பத்தையும் பலதையும் பற்றிக் கததைதுக் கொண்டு சலெகின்றனர் .)

'தம்பி , நாங்கள் சாவச்சரி மாக்கெற்றிலை வாங்கின காய்கறி எங்கள் ரண்டு பெருக்கும் போதும் , என்ன சொல்லுநீர்? '

'மீண்டும் வாங்கினது தானே . போதும் எண்டு நினகை கிறன் , பெரியயை . இப்ப வேறவை ஒண்டு ககைகப் போறன் . ககைகட்டே? '

'ஐயா , நாங்கள் அப்போதை வாற வழியிலை புறகற்ற கந்தசாமிக் கு நாங்கள் முந்தி வித்த நுணாவில் சந்தியில் வளவகைச் சூத்திப் போட்டிருக்கிற மதிலகைக் காட்டினியள் எல்லே? அதுக்கு ஆரிட்டை அனுமதி எடுத்திரும்பர் அவர் , கந்தசாமி? இங்கத்தையில் கிராமச் சங்கத்திட்டையே? யாழ்ப்பாணம் கச்சரியிலே? அல்லது பெருஞ்சாலதை தினகைகளத்திலையே? '

'அவர் ஆரிட்டையும் அனுமதி ககைக் காமல் கட்டினாரோ திரியாது . ஆனால் கிராமச் சங்கம் தான் அதகைக் கண்காணிக் கிறது முறை எண்டு நான் நினகை கிறன் . ஏன் தம்பி கட்டினி , அதைப் பற்றி? '

'இல்லலை ஐயா , உங்களும் அப்பிடி ஒரு மதில் கட்டித் தர எனக்கு விரும்பம் . இப்ப யோசிச்சு வகைச் சால் நான் அடுத்த முறை வரகைகை கட்டலாம் . கட்ட ஒரு கிழமை தான் எடும் . '

'அதைப் பற்றி ஆற அமர இரந்து யோசிப்பம் தம்பி .

'எனக்கெண்டால் கிடுகு அல்லது பனை ஓலையோ கிஞ்ஞாக் கம்போ பாவிச்சுப் போடாற வேலியிலும் நன்மையை இரூக்குது போலதைத் தெரியுது. ஏனெண்டால் ஓண்டு, பச்சைக் கதியாலுகளாலவை வளவும் நல்ல குளிர்மையாய் இரூக்கும். தோட்டம் செய்விந்துக்குக் குழையும் வரும். மற்றது லொறிக் காறர் தற்செயலாய் உடைச்சாலும், திருத்திறதும் சுகம், எண்டு இனகைகிறன். நீர் என்ன நினைக்கிறீர் தம்பி, அதைப் பற்றி?'

'சரி, யோசிப்பம் பெரியயா. அங்கை, பொலீஸ் ஸ்ரேசனுக்கு முன்னாலவை ஒரு லொறி நிக் குது. என்னவாகும்? ஏதும் கள்ளச் சாமான் கொண்டு போய்ப் பிடிபட்டினமோ? நான் மெல்லப் போறன். நீங்கள் ஒருக்கால் உற்றுக் கவனமாய் பாத்துக் கொண்டு வாருங்கோ பெரியயா. எனக்கு நிக் கவும் விருப்பமில்லை. பிராக் கும் பாக் கக் கட்டாது எண்டதும் என் ரை பழக்கம்.'

'தம்பி, அது ஏதோ அக்சிடன் ர்றப் போலவை இரூக்குது. லொறியின் ரை இடது பக்கம் நெளிஞ்சு ரூக்குது. பொலிசின் ரை மதிலும் உடையைச் சிரூக்குது.'

'அப்ப, நீங்கள் நேற்று இண்டகைக் கும் சொன்னதிலவை எவ்வளவோ உண்மையை இரூக்குது தான். எங்களுக்கு மதில் வண்டாம். இரூக்கிற மாதிரி கிடுகு வேலியோடவை வச்சு ரூப்பம்! ஐயா, அது தானே நாகலிங்கத் தார் வீடும், ஓம்பதாம் கட்டகைக் கும் பக்கத்திலவை?'

'அவற்றை மக்கள் வெளியிலவை ஓவ்வொரு திக்கிலவை வேலை எண்டு அறிஞ்சன். இப்ப ஆர் உதுக்கை இரூக்கினம்?'

'நீர் சொன்னது சரி, தம்பி. மகன் மார் ஒருத்தர் டாக் குத்தர். மற்றவர் பிரக்கிராசி. இரண்டு பேரும் வெளி நாட்டிலவை. மகன் மார் எல்லாம் கலியாணம் செய்து அங்கை அங்கை புரூசன் மாரோடவை. கடசையான் பிள்ளை தான் இரூக்குதாக்கும், இங்கை, இப்ப. அல்லது வாடகைக் குக் குடாத்திட்டினமோ தெரியாது.'

'பெரியயா, அங்கை கொஞ்சம் பாருங்கோ, முன்னுக்கு இடது பக்கம் இரூக்கிற பலசரக்குக் கடையை இப்பவும் கனகர் தான் நடத்திறாரோ? அல்லது அவற்றை பிள்ளையளவோ?'

'அவர் தான் நடத்துறார் தம்பி. பிள்ளையள இரூந்திட்டும் உதவியாகும்! ஆனால் அவருக்கு அதுதான், சீவியத் தொழில். ஊர் ஆக்களாகும் அவர் கையாலவை சாமான் வேண்டுகுது தான் விருப்பமாம்.'

'பெரியயா, அங்கை பாருங்கோ, வலது பக்கத்திலவை. நாங்கள் இப்ப கதைச்சுது இங்கை கட்ட நடந்திரூக்குது போலவை கிடக்குது. கந்தசாமியற்றை மதிலுக்குள்ளையும் ஒரு கார் அடிபட்டும் கொண்டெல்லே நிக் குது, சத தாருக்கு. ஒரு பழங் காலத்து போட் கார் போலவை தெரியுது. எங்களுக்கு மதில் வேண்டவே வேண்டாம், பெரியயா. வேலி போதும்!'

'ஓம் தம்பி. பக்கத்திலவை கார் க்காரச் சின்னராசன் நிக்கிறான். என்னையும் கண்டும் கையையும் காட்டாறான், சின்னராசன். கொஞ்சம் நிலம் தம்பி, ஒரு பக்கத்திலவை. என்னெண்டு கேட்பம். ஆனால் உது கண் சிமிட்டிக் கதிரவேலன் ரை காரலெல்லோ, அடிபட்டும் நிக் கிறதும்? அதை மருதங்குளத்துச் சின்னராசன் ஏன் காவநேத்து

பண்ணிறான்? வணை டீ ட்டானோ? எண்டாலும் பாய்ப் பாப்பம் தம்பி.
(காரை நிறுத்திவிட்டு இருவரும் இறங்கி றோட்டுக்கு மற்றப்பக்கம் செல்கின்றனர்.
ஓடிவந்த மருதங்குளச் சின்னராசன் இவர்களுடன் கதகைகத் தொடங்குகிறார்.)

'அண்ணை! அண்ணை! அண்ணை! கடவுள் மாதிரி வந்திருக்கிறியள். எனக்கு உதவுறதுக்கு! இதார், உங்கட பறொமகன், எங்கட எஞ்சினியர் தம்பி போல எல்லோ இருக்குது?

'அவற்றை புதுக்காராக்கும். இவன் கதிரவலேன் ரை காரிலை நான் தொத்திக் கொண்டு சாவச்சரேப் பக்கம் நாங்கள் போகக்கை பின்னால இரூந்து ஒரு லொறி வந்து எங்களை அபிச்சு இந்த மதிலுக்கை தள்ளிப்போட்டு நிலலாமல் ஓடி ட்டான்.
காரோட்டி வந்த கதிரவலே மச்சுப் பச்சைலாமல் இரூந்து இப்ப எழும்பிக் காரினரை பின் சீ ற்றிலை பதுத்திருக்கு. ஒருக்கால் அவனை ஆசுப்பத்திரிக் கும் பொலீ சுக்கும் கொண்டு போக முடியாமே அண்ணை? உங்கள் இரண்டு பரேயும் காலிலை விழுந்து மண்டாட்டமாய்க் கக்கிறன் அண்ணை, எங்கட கதிரவலேவாக்கும் எனக்குமாக.
முந்தி எத்தினை தரம் நீங்கள் மாறி மாறிக் கட்டப்போது கார்பழக்கித் தராதது எல்லாததையும் மன்னிச்சிட்டு எங்களாக்குத் தயவுசெய்து உதவுங்கோ அண்ணை! தம்பி!'

(பெரியையாவும் மகனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தார்கள். ஒரு தயக்கமும் இரூவரின் முகத்திலும் இல்லை. உடன் முடிவா. கார்திரும்பியது. கதிரவலேவை ஆஸ்பத்திரியிலும் சின்னராசனைப் பொலிசிலும் விட்டு விட்டா வீட்டு சென்றனர். பெரியையாவின் முகத்தில் பெருமிதம் தாண்டவமாடியது. அதைப் பெருமச்சு ஒன்றுடன் கவனித்த மகன், தரே தல் வலையை முடித்துக் கொண்டு கொழும்பு திரும்பினார். அவர் மறுமுறை கதைபி நுணாவிலுக்கு வந்தது அடுத்த ஆண்டு, பெரியையாவின் மரணக் கிரிகைகாக்கும்!)